



STORTINGET

Innst. 313 S

(2022–2023)

Innstilling til Stortinget
fra energi- og miljøkomiteen

Dokument 8:171 S (2022–2023)

Innstilling fra energi- og miljøkomiteen om Representantforslag fra stortingsrepresentantene Lars Haltbrekken, Birgit Oline Kjerstad, Kari Elisabeth Kaski og Torgeir Knag Fylkesnes om offentlig eierskap til vindkraft

Til Stortinget

1. Bakgrunn

I dokumentet fremmes følgende forslag:

- «1. Stortinget ber regjeringen fremme forslag til endringer i konsesjonslovgivningen for vindkraft, slik at det blir de samme krav til offentlig eierskap for vindkraft som for vannkraft.
2. Stortinget ber regjeringen utrede og komme tilbake til Stortinget med forslag om en ordning for å sikre offentlig eierskap til vindkraftverk når eksisterende konsesjoner utløper og eventuelt skal fornyes.
3. Stortinget ber regjeringen pålegge norske vindkraftselskap å oppgi detaljer om eierforhold som konsesjonsvilkår og i forbindelse med eier-/finansieringskifte. Disse detaljene må inkludere reelle rettighetshavere (med terskel på 5 prosent eierandel), eierkjeden som knytter selskapet til reelle rettighetshavere, fullstendig konsernstruktur bakover i eierkjeden og detaljerte opplysninger om finansiering.»

Det vises til dokumentet for nærmere redegjørelse for forslagene.

2. Komiteens merknader

Komiteen, medlemmene fra Arbeiderpartiet, Mani Hussaini, Stein Erik Lauvås, Linda Monsen Merkesdal, lederen Marianne Sivertsen Næss og Hadia Tajik, fra Høyre, Nikolai Astrup, Bård Ludvig Thorheim, Ove Trellevik og Mathilde Tybring-Gjedde, fra Senterpartiet, Siv Mossleth, Ole André Myhrvold og Gro Anita Mykjåland, fra Fremskrittspartiet, Terje Halleland og Marius Arion Nilsen, fra Sosialistisk Venstreparti, Lars Haltbrekken, fra Rødt, Sofie Marhaug, fra Venstre, Ola Elvestuen, fra Miljøpartiet De Grønne, Une Bastholm, og fra Kristelig Folkeparti, Kjell Ingolf Ropstad, viser til at det fremmes tre forslag i saken, om henholdsvis offentlig eierskap til vindkraft, hjemfall ved konsesjonstidens utløp og krav om å oppgi detaljer om eierforhold.

2.1 Offentlig eierskap til vindkraft

Komiteen viser til at det foreslås å innføre de samme reglene for eierskap til vindkraft som det i dag er for vannkraft. I dag kan nye vannkraftkonsesjoner kun gis til offentlige aktører som statsforetak, kommuner og fylkeskommuner eller til selskaper som er delvis offentlig eid, så fremt det offentlige har minst to tredeler av kapitalen og stemmene i selskapet. Dette innebærer at private kan eie inntil en tredel av et slikt selskap. Etter dagens regelverk kan private også eie kraftproduksjon som ikke er konsesjonspliktig etter vannfallrettighetsloven, for eksempel vindkraft, solkraft og en del småkraft. Komiteen viser til at staten, kommunene og fyl-

kene samlet sett eier om lag 90 pst. av produksjonskapasiteten i landet.

Komiteens flertall, medlemmene fra Arbeiderpartiet, Høyre, Senterpartiet, Fremskrittspartiet, Venstre, Miljøpartiet De Grønne og Kristelig Folkeparti, viser til at mange av vindkraftverkene i Norge er eiet av utenlandske interesser, og at dette i stor grad skyldes at vindkraftverkene ble utviklet i en periode med lave kraftpriser, der utbyggingen måtte subsidieres gjennom det felles svensk-norske elsertifikatmarkedet. Flertallet viser til at utsiktene til lav avkastning bidro til liten interesse blant norske interessenter for å investere i vindkraftverk. Flertallet viser videre til at en stor andel av vindkraftverkene er finansiert gjennom langsiktige kraftkjøpsavtaler med lokal industri. Kombinasjonen av langsiktige kraftkjøpsavtaler som sikrer en lav, men stabil avkastning, og relativt sett lave strømpriser har gjort at vindkraftverk har vært attraktive investeringsobjekter for blant annet pensjonsfond.

Flertallet viser til at det historisk ikke har vært noen superprofitt fra vindkraftverk i Norge. Langsiktige kraftkjøpsavtaler har gjort at avkastningen har vært stabil for veldig mange av kraftverkene, til tross for de høye kraftprisene de siste halvannet årene. Videre viser flertallet til at mange av vindkraftverkene ligger i prisområder som har hatt relativt sett lave priser.

Flertallet viser til at det er behov for økt kraftproduksjon i Norge de neste årene, og at dette vil kreve store investeringer. Det gjelder særlig for havvind, der Stortinget har vedtatt en ambisjon om å lyse ut 30 GW innen 2040. Flertallet påpeker at dette er investeringsmidler som ikke er tilgjengelige i offentlig eide kraftselskaper i dag, og en betydelig del av dette kapitalbehovet vil måtte dekkes inn gjennom innskutt egenkapital dersom alle vindkraftanlegg skal eies etter samme modell som vannkraften.

Et annet flertall, komiteens medlemmer fra Arbeiderpartiet, Høyre, Senterpartiet, Fremskrittspartiet, Venstre og Kristelig Folkeparti, understreker at en videre utbygging av vindkraft på land skal basere seg på lokal forankring, hvor deler av kraftverkernes overskudd omfordes til lokalsamfunnene som bærer kostnadene ved naturinnngrepet. Dette flertallet mener norske vertskommuner må få større innflytelse over vindkraftutbygginger i sin kommune, og viser til de foreslåtte endringene i energiloven og plan- og bygningsloven som skal gi kommunene en styrket rolle i planleggingen og utbyggingen av vindkraftanlegg på land.

Komiteens medlemmer fra Høyre, Fremskrittspartiet, Venstre og Kristelig Folkeparti vil påpeke at private investorer og privat kapital er et av fundamentene for verdiskaping og ut-

vikling. Energisektoren er en i særklasse viktig sektor, der det er sentralt med nasjonal kontroll over ressursene, men disse medlemmer vil advare mot at det offentlige overtar alt eierskap på energiområdet. Disse medlemmer mener private investeringer vil være viktig for å realisere økt og mer diversifisert kraftproduksjon i Norge.

Komiteens medlem fra Sosialistisk Venstreparti mener det er viktig med offentlig eierskap til vindkraften på lik linje med vannkraften. Det offentlige eierskapet har tjent fellesskapet godt og gitt stat, kommuner og fylker inntekter til offentlige velferdsgoder. Inntektene fra vindkraften bør også komme fellesskapet til gode, siden selskapene utnytter fellesskapets ressurser, slik vannkraftselskapene gjør.

Dette medlem mener det er en risiko for opprydningen at en så stor andel av vindkraftanleggene er eid av utenlandske aktører. Det er vanskeligere å ansvarliggjøre utenlandske eiere for å sikre en tilstrekkelig opprydning ved endt konsesjon. Samtidig ser man at utenlandske eiere ofte plasserer overskuddet andre steder i virksomheten, og risikoen for skatteunndragelse er til stede. Når vindkraftindustrien utnytter en felles ressurs som våre naturområder er, er det derfor rimelig å kreve at det offentlige må være med på eiersiden på samme måte som for vannkraften.

På denne bakgrunn fremmer dette medlem følgende forslag:

«Stortinget ber regjeringen fremme forslag til endringer i konsesjonslovgivningen for vindkraft, slik at det blir de samme krav til offentlig eierskap for vindkraft som for vannkraft.»

Komiteens medlemmer fra Sosialistisk Venstreparti og Rødt mener at det bør være et politisk mål å øke det offentlige eierskapet i dagens vindkraftverker i Norge for å sikre nasjonal kontroll over kraftproduksjonen.

Komiteens medlem fra Miljøpartiet De Grønne viser til bekymringen for at det ikke er tilstrekkelige midler i vindkraftselskapene til opprydning ved endt konsesjon. Dette medlem er av den oppfatning at det er andre virkemidler enn statlig eierskap som bør iverksettes for å sikre dette.

Komiteens medlemmer fra Sosialistisk Venstreparti, Rødt og Miljøpartiet De Grønne fremmer følgende forslag:

«Stortinget ber regjeringen utrede og fremme forslag som pålegger vindkraftkonsesjonærene en årlig avsetning som er tilstrekkelig stor til å dekke fremtidige

kostnader knyttet til opprydning av vindkraftområdet når konsesjonen utløper.»

2.2 Hjemfall ved konsesjonstidens utløp

Komiteens flertall, medlemmene fra Arbeiderpartiet, Høyre, Senterpartiet, Fremskrittspartiet, Venstre, Miljøpartiet De Grønne og Kristelig Folkeparti, viser til forslaget om å utrede at eksisterende privateide vindkraftanlegg skal hjemfalle til staten ved konsesjonens utløp. Flertallet viser til at konsesjonstiden samsvarer med vindkraftanleggets anslåtte tekniske levetid, for tiden 30 år, og ved utløpet av konsesjonen vil dermed vindturbinene ikke ha noen teknisk verdi. Flertallet mener derfor at hjemfall til staten av vindturbiner som ikke lenger har noen verdi, ikke er i skattebetalernes interesse. Hjemfall til staten kan også svekke konsesjonærens incentiver til å følge opp forpliktelsene til å tilbakeføre området når konsesjonen utløper.

Flertallet vil videre påpeke at det vil være svært inngripende i den private eiendomsretten dersom grunn som i dag leies ut til vindkraftproduksjon, i praksis blir ekspropriert av staten gjennom en hjemfallsordning. Det vil antakelig også svekke incentivene til å leie ut grunn til dette formålet i en tid der det er behov for økt kraftproduksjon.

Komiteen viser videre til forslagsstillernes bekymring for om konsesjonæren har evne til å tilbakeføre området ved konsesjonens utløp, og vil påpeke at det stilles krav om at konsesjonær kan stille garanti som sikrer finansiering av kostnader ved en nedleggelse innen år tolv av konsesjonen.

Komiteens medlemmer fra Sosialistisk Venstreparti og Rødt påpeker at selv om konsesjonstiden for de fleste vindkraftanlegg er 30 år, kan man forvente at en rekke eiere av vindkraftanlegg søker om ny konsesjon på eksisterende anlegg. I disse tilfellene er det viktig å sørge for å ha på plass en mekanisme som sikrer offentlig eierskap, samtidig som man sørger for at opprinnelig eier sikrer finansieringen av opprydningen etter opprinnelig konsesjon.

På denne bakgrunn fremmer disse medlemmer følgende forslag:

«Stortinget ber regjeringen utrede og komme tilbake til Stortinget med forslag om en ordning for å sikre offentlig eierskap til vindkraftverk når eksisterende konsesjoner utløper og eventuelt skal fornyes.»

2.3 Krav om åpenhet

Komiteen viser til at det stilles krav om å oppgi detaljer om eierforhold i energiloven med forskrifter. En konsesjonssøknad skal, i henhold til energilovforskriften § 3-2, inneholde en beskrivelse av søkeren og dennes virksomhet, herunder eierforhold. Komiteen viser til at dette gir konsesjonsmyndigheten mulighet til å kreve nærmere informasjon om søkeren og eierskapet til vindkraftverket. Når det gjelder havvind, viser komiteen til at regjeringen i den kommende konkurransen om havvindlisenser på norsk sokkel vil stille krav om å dokumentere selskapsstruktur og reelt eierskap.

Komiteens flertall, medlemmene fra Arbeiderpartiet, Høyre, Senterpartiet, Fremskrittspartiet, Sosialistisk Venstreparti, Venstre, Miljøpartiet De Grønne og Kristelig Folkeparti, viser til dagens tverrsektorielle regelverk om register over reelle rettighetshavere, som var planlagt åpnet for innrapporteringer fra 2. januar 2023. Flertallet viser til EU-domstolens avgjørelse av 22. november 2022 knyttet til registerets brudd på retten til privatliv og personvern, og komplikasjonene dette har medført for utrulling av registeret. Flertallet mener det er viktig at oppfølgingsarbeidet knyttet til dommen gis høy prioritet slik at utrulling av registeret kan skje raskest mulig.

Flertallet ber regjeringen sørge for at vindkraftselskap med virksomhet i Norge pålegges å oppgi detaljer om eierforhold i forbindelse med konsesjonssøknad og ved overføring av konsesjon som følge av eierskifte. Opplysningene om eierforhold bør blant annet inkludere eventuell konserntilhørighet, relevant informasjon om bakenforliggende eierskap og tilknytning til reelle rettighetshavere.

Et annet flertall, komiteens medlemmer fra Arbeiderpartiet, Høyre, Senterpartiet, Fremskrittspartiet, Venstre, Miljøpartiet De Grønne og Kristelig Folkeparti, vil understreke viktigheten av åpenhet og transparens om eierforhold som gjelder vitale ressurser og infrastruktur. Lover og konsesjonsordninger må vektlegge nasjonal sikkerhet.

Komiteens medlemmer fra Sosialistisk Venstreparti, Rødt og Miljøpartiet De Grønne mener flere aspekter ved vindkraftsektoren gir behov for ytterligere åpenhet, blant annet at kraftselskap er pålagt å tilbakeføre anleggene til naturlig tilstand etter endt konsesjonsperiode. Dersom selskapene ikke har kapital til å gjennomføre tilbakeføringen, trengs informasjon om eiere og andre som kan stilles ansvarlige. Åpenhetskravene bør derfor gjelde i forbindelse med konsesjonstildeling og ved endringer i konsesjonen eller

eier-/finansieringsskifte. Konsesjonsoverdragelse til nye eiere bør heller ikke godkjennes uten fremleggelse av nevnte informasjon under.

På denne bakgrunn fremmer disse medlemmer følgende forslag:

«Stortinget ber regjeringen pålegge norske vindkraftselskap å oppgi detaljer om eierforhold som konsesjonsvilkår og i forbindelse med eier-/finansieringsskifte. Disse detaljene må inkludere reelle rettighetshavere (med terskel på 5 pst. eierandel), eierkjeden som knytter selskapet til reelle rettighetshavere, fullstendig konsernstruktur bakover i eierkjeden og detaljerte opplysninger om finansiering.»

Disse medlemmer viser til at dagens bestemmelse i energilovforskriften § 3-2 ikke har sikret offentlig innsyn i eierforholdene i norsk vindkraft, og at det opererer vindkraftverker i Norge som myndighetene og offentligheten ikke vet hvem eier. Disse medlemmer mener dette strider med intensjonene til en enstemmig finanskomité i Innst. 143 L (2018–2019) om Lov om register over reelle rettighetshavere. Disse medlemmer viser til at det foreligger planer om nye vindkraftverker i Norge hvor eierskapet er skjult i skatteparadiser, og at det er nødvendig å skjerpe kravene til innsyn i eierskap.

3. Forslag fra mindretall

Forslag fra Sosialistisk Venstreparti, Rødt og Miljøpartiet De Grønne:

Forslag 1

Stortinget ber regjeringen utrede og fremme forslag som pålegger vindkraftkonsesjonærene en årlig avsetning som er tilstrekkelig stor til å dekke fremtidige kostnader knyttet til opprydding av vindkraftområdet når konsesjonen utløper.

Forslag 2

Stortinget ber regjeringen pålegge norske vindkraftselskap å oppgi detaljer om eierforhold som conse-

sjonsvilkår og i forbindelse med eier-/finansieringsskifte. Disse detaljene må inkludere reelle rettighetshavere (med terskel på 5 pst. eierandel), eierkjeden som knytter selskapet til reelle rettighetshavere, fullstendig konsernstruktur bakover i eierkjeden og detaljerte opplysninger om finansiering.

Forslag fra Sosialistisk Venstreparti og Rødt:

Forslag 3

Stortinget ber regjeringen utrede og komme tilbake til Stortinget med forslag om en ordning for å sikre offentlig eierskap til vindkraftverk når eksisterende konsesjoner utløper og eventuelt skal fornyes.

Forslag fra Sosialistisk Venstreparti:

Forslag 4

Stortinget ber regjeringen fremme forslag til endringer i konsesjonslovgivningen for vindkraft, slik at det blir de samme krav til offentlig eierskap for vindkraft som for vannkraft.

4. Komiteens tilråding

Komiteens tilråding fremmes av medlemmene i komiteen fra Arbeiderpartiet, Høyre, Fremskrittspartiet, Senterpartiet, Miljøpartiet De Grønne, Venstre og Kristelig Folkeparti.

Komiteen har for øvrig ingen merknader, viser til representantforslaget og rå Stortinget til å gjøre følgende

vedtak:

Dokument 8:171 S (2022–2023) – Representantforslag fra stortingsrepresentantene Lars Haltbrekken, Birgit Oline Kjerstad, Kari Elisabeth Kaski og Torgeir Knag Fylkesnes om offentlig eierskap til vindkraft – vedtas ikke.

Oslo, i energi- og miljøkomiteen, den 2. mai 2023

Marianne Sivertsen Næss

leder

Nikolai Astrup

ordfører



DET KONGELIGE
OLJE- OG ENERGIDEPARTEMENT

Statsråden

Stortinget - Energi- og miljøkomiteen
0026 OSLO

Deres ref

Vår ref
22/1941-

Dato
12.04.23

Representantforslag 171 S (2022-2023) om offentlig eierskap til vindkraft

Jeg viser til brev av 24. mars 2023 fra energi- og miljøkomiteen, vedlagt representantforslag 171 S (2022-20223) fra stortingsrepresentantene Lars Haltbrekken, Birgit Oline Kjerstad, Kari Elisabeth Kaski og Torgeir Knag Fylkesnes. Representantene fremmer følgende tre forslag:

- 1. Stortinget ber regjeringen fremme forslag til endringer i konsesjonslovgivningen for vindkraft, slik at det blir de samme krav til offentlig eierskap for vindkraft som for vannkraft.*
- 2. Stortinget ber regjeringen utrede og komme tilbake til Stortinget med forslag om en ordning for å sikre offentlig eierskap til vindkraftverk når eksisterende konsesjoner utløper og eventuelt skal fornyes.*
- 3. Stortinget ber regjeringen pålegge norske vindkraftselskap å oppgi detaljer om eierforhold som konsesjonsvilkår og i forbindelse med eier-/finansieringsskifte. Disse detaljene må inkludere reelle rettighetshavere (med terskel på 5 prosent eierandel), eierkjeden som knytter selskapet til reelle rettighetshavere, fullstendig konsernstruktur bakover i eierkjeden og detaljerte opplysninger om finansiering.*

Det er riktig at det i dag er overvekt av private eiere i vindkraften. Mulighetene for utenlandske investorer til å bygge, eie og drive vindkraftanlegg i Norge har vært avgjørende for å få gjennomført mange av de prosjektene som til nå er bygget eller er under bygging. Vi trenger mer utbygging av fornybar energi, og dette krever kapital. Innenfor de rammene myndighetene trekker opp i lovverket, vil fortsatt privat kapital være viktig for å realisere økt kraftproduksjon i Norge. Det er imidlertid viktig at norske myndigheter har nødvendig hjemmel for å innhente informasjon om eierne i norsk kraftforsyning.

Forslag 1 – offentlig eierskap til vindkraft

Forslaget om offentlig eierskap i vindkraft vil ha konsekvenser for grunneiere, utbyggere, investorer og staten. Det er et forslag som har vært behandlet av Stortinget tidligere, og som man har valgt å ikke har gått videre med.

Regelverket som er utviklet for vannkraftsektoren gjennom over 100 år, ivaretar behovene for god forvaltning av vannkraftressursene. Det er viktige forskjeller mellom utbygging av vannkraft og vindkraft, både når det gjelder teknologiene og naturressursene.

Vannkraftkonsesjoner til offentlig eide aktører gis med evigvarende lengde, mens vindkraftkonsesjoner nå gis for 30 år. En viktig grunn til denne forskjellen er ulikheter i de tekniske anleggenes levetid.

Enkelt sagt så kan 100 år gamle vannkraftverk fortsette å utnytte den samme vannkraftressursen, hvilket betyr at en vannkraftutbygging i praksis innebærer et permanent inngrep i naturen. Dette er ikke tilfellet for vindkraftutbygginger. Den forventede levetiden på vindkraftanlegg er på rundt 30 år. Det er altså en sammenheng mellom anleggets tekniske levetid og konsesjonens varighet. Sammenlignet med kravene om offentlig eierskap for fallrettigheter over vannfallrettighetslovens konsesjonsgrense, fremstår det som krevende å etablere et tilsvarende regelverk som går ut på at eiendom som kan utnyttes til vindkraftproduksjon bare skal eies av offentlige aktører. Se nærmere vurderinger i omtale av forslag 2.

For vindkraft til havs følger det av havenergilova at retten til å utnytte fornybare energiressurser til havs tilhører staten. Produksjonsanleggene for vindkraft til havs har etter hva jeg er kjent med også en levetid som i stor grad tilsvarer konsesjonstiden etter havenergilova på 30 år. Det er derfor heller ikke her snakk å etablere et evigvarende anlegg slik man langt på vei har innenfor vannkraftsektoren.

Det å etablere produksjonsanlegg for vindkraft både til lands og til havs er kapitalintensivt. Et lovverk som binder opp statlige, fylkeskommunale eller kommunale midler for å realisere disse produksjonsanleggene er etter min vurdering lite hensiktsmessig og det kan bli en betydelig hemsko for utviklingen av vindkraft. Her er det tvert imot viktig å gripe de industrielle mulighetene som finnes, innenfor rammene som lovverket trekker opp for god ressursutnyttelse.

Jeg er enig i at myndighetene skal ha god kontroll med både ressursforvaltning og prosjekter. Dette ivaretas i dag gjennom et omfattende konsesjonsregelverk.

Forslag 2 – hjemfall ved konsesjonstidens utløp

Jeg forstår dette forslaget som et forslag om utredning av hjemfall av nåværende privateide vindkraftanlegg til staten ved konsesjonens utløp.

Hvis man for eksempel ser for seg bestemmelser om hjemfall til staten, slik det tidligere ble satt i konsesjoner gitt til private ved erverv og utnyttelse av vannkraft, ville det bety at eiendommene overføres vederlagsfritt til staten etter utløpt konsesjonstid. Etter hva jeg kan se vil dette skje på bekostning av grunneierens posisjon. Jeg kan ikke uten videre se at det skal være et mål i seg selv at eiendommene som kan utnyttes til vindkraftproduksjon for evig og alltid skal være på statlige hender. Reguleringen kan være til hinder for at en grunneier kan leie ut eiendommen til et vindkraftanlegg, og så få den tilbake etterpå.

Ved utløp av konsesjonen vil ikke vindturbinene ha noen verdi. Jeg mener det da gir liten mening å kreve at stat eller kommuner skal eie vindkraftverkene. Det som eventuelt gjenstår til hjemfall er øvrige elektriske anlegg, veier og grunnen. Det vil være lite poeng i at staten skal overta utrangerte turbiner og et område som kanskje uansett skal tilbakeføres. Dette kan gi konsesjonærer manglende insentiv til å faktisk oppfylle vilkåret om tilbakeføring av området etter konsesjonens utløp. Det samme vil gjelde for produksjonsanlegg for vindkraft til havs. Her foreligger det klare føringer om at konsesjonæren allerede på tildelingstidspunktet skal ha en plan for nedlegging av anlegget. Det ville være svært lite hensiktsmessig dersom staten skulle overta et anlegg som det kun var knyttet utgifter og risiko til fordi det skulle nedlegges.

Når det gjelder konsesjonærenes evne til å gjennomføre tilbakeføringen ved konsesjonens utløp, vil jeg vise til at det i gitte konsesjoner normalt er et vilkår som pålegger konsesjonær å stille en garanti som skal sikre kostnader ved en nedleggelse innen år 12 av konsesjonen. Regjeringen har på bakgrunn av anmodningsvedtak i Stortinget (anmodningsvedtak nr. 145, jf. omtale i St. prp. nr. 1 (2022-2023)) vurdert om denne ordningen fungerer som ønsket.

Forslag 3 – krav om å oppgi detaljer om eierforhold

Når det gjelder punkt 3 og krav om å oppgi detaljer om eierforhold, stilles krav om dette i energiloven med forskrifter. Etter energiloven § 3-1 kreves det konsesjon for å «bygge, eie og drive» energianlegg, eksempelvis vindkraftanlegg. For vindkraftverk på land setter energilovforskriften § 3-1 grensen for når anlegget må ha konsesjon til 1 MW installert effekt eller mer enn fem vindturbiner. En konsesjonssøknad skal etter energilovforskriften § 3-2 blant annet inneholde en beskrivelse av søkeren og dennes virksomhet, samt eierforhold. Dette gir konsesjonsmyndigheten mulighet til å kreve nærmere informasjon om søkeren og eierskapet, som en del av den kontrollen og styringen med energiressursene som gjøres etter energilovgivningen. Når det gjelder havvind, vil regjeringen i den kommende konkurransen for havvind på norsk sokkel, stille krav til selskapene om å dokumentere selskapsstruktur og reelt eierskap. Unnlattelse av å dokumentere dette vil føre til at selskapene blir diskvalifisert fra den videre konkurransen.

Jeg vil i tillegg vise til at vi allerede har et tverrsektorielt regelverk om register over reelle rettighetshavere. Dette regelverket ble vedtatt i 2019, og sorterer under Finansdepartementets ansvarsområde. Regler om selskapenes innhenting av opplysninger om reelle rettighetshavere, ble satt i kraft 1. november 2021. En ny avgjørelse fra EU-domstolen om allmennhetens tilgang til opplysninger fra registeret, har komplisert arbeidet

med utrulling av registeret. Finansdepartementet er i prosess med å vurdere dommens betydning og ulike løsninger på problemstillingen.

Med hilsen



Terje Aasland